

کتاب

اصحاب استجاره و مسجد سہلہ

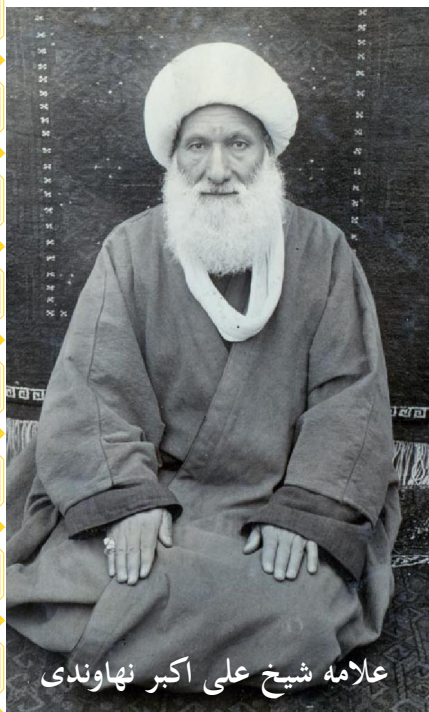
محرم نشدن از حاجت با عمل استجاره در مسجد سهله

محرم علامه نهاوندی {۱۲۷۸-۱۳۶۹ هـ ق} (در کتاب عبقری الحسان ج ۱ ص ۹۸، المسک الأذفر مسکة ۶) نقل کرده است: (آیت الله) آقای آقا میرزا هادی بجمستانی (سلمه الله تعالی) {۱۲۹۷-۱۳۶۸ هـ ق} فرمود: حکایت کرد مرا رفیق شفیق متدین خود، سید حسن که گفت: (بجهت امری بزرگی از معیشت زندگانی مثل تهیه منزل) یک چهلّه گرفتم؛ چهل شب چهارشنبه، و حاضر در مسجد سهله می شدم. (و عمل استجاره و مقامات مسجد را انجام می دادم)، لیله موعود (شب چهارشنبه چهلّم)، بزرگواری را در عالم رؤیا دیدار نمودم؛ با نهایت کمال، و روی انوار او را ندیدم. فرمود: برخیز، کار تو درست شد؛ وقت نماز است. دیدم یکساعت به صبح مانده. مشغول نماز شب شدم. چون مراجعت به نجف اشرف کردم، چند روزی گذشت، اثری نیافتم. بنا گذاردم چهلّه دیگر روانه مسجد شوم. عصر سه شنبه روانه شدم (که بروم ناگهان) در بازار، مردی به من رسید؛ که (عازم حج بود، و بدهی خمس داشت، اما نمی توانست که همه آنرا قبل از سفر حج بدهد، اگر یکجا می خواست بدهد؛ از استطاعت در آنوقت می افتاد، و معلوم نبود بعدا برایش فراهم شود یا نشود، و از طرفی می خواست مالش را از بدهی خمس مبرا کند؛ تا بتواند حج مشرف شود، ولذا گفت: من صد لیره وجوه بر ذمه دارم؛ می خواهم مگّه مشرف شوم، مصالحه می کنم با تو، که صد لیره به (عنوان خمس قبول کنی؛ تا من بریء الزمه بشوم، و) بیست لیره (را می توانم الآن بدهم به تو، و هشتاد لیره را به من (فعلاً) ببخشی، (و دین من باشد نسبت به تو، در آینده تدریجا به تو می دهم). من قبول کردم (صد لیره را، و از وجه خمس بیست لیره را قبض کردم، و هشتاد لیره به او بخشیدم). او مگّه رفت، و بعد از آن هم تدریجا آن هشتاد لیره را به من داد، و رسیدگیها به من کرد.

توضیح: مرحوم سید مشراقی بیان کرده است که: بنا بر تحقیق؛ همه خمس ملك

امام عصر علیه السلام و منصب امامت اوست، اما حضرتش متکفل نیازمندیهای سادات نیز هست، ولذا اموال خمس رسیده به امام علیه السلام؛ با رحلت او؛ بین ورثه او تقسیم نشده، و به امام علیه السلام بعدی می رسد، در پرداخت خمس؛ گاهی می شود (مثل واقعه فوق) که شخص؛ هم مضطر است که مالش را از بدهی خمس بریعی کند، و هم فی المجلس قادر به ادای همه خمس یکجا نبوده؛ در این موارد به نحو فوق الذکر؛ کل خمس را فوراً ادا کرده، و شخص گیرنده؛ بخشی را که دهنده نیاز دارد؛ به او وام داده؛ یا به او بخشیده؛ تا نیاز فوریش را با مال خاص خودش برطرف کرده، و بعد از آن تدریجاً بدهی خود را به آن شخص ادا کند، این روش صحیح بوده؛ و سبب برائت ذمه شخص از خمس است، اما روشهایی که در میان برخی جاهلان متداول است (که از روی سودجویی مال خمس را به بخشی یا

حتی کمی مصالحه کرده، و شخص دهنده بدینوسیله از ادای خمس فرار کرده، و مال خمس را تفویت و تصاحب می کند)، جایز نبوده، و سبب ادای تکلیف خمس او نشده، و گیرنده هم مساعدت در ترك يك واجب شرعی نموده، و بنحوی مسؤول است. ولذا می بینیم در واقعه فوق که: شخص حاجی بعد از مرحله اول که بیست لیره داده، تا مدتها مبالغی را به سید مذکور می رسانده است، تا بطور کامل (صدلیره) بدھیش را ادا کرده باشد.

علامه شیخ علی اکبر نھاوندی

پژوهشگده ها و آموزسگده هاي بنياد حيات اعلى

علوم معرفت الهى - علوم زبان وحى - علوم كلام وحى

علوم تلاوت كلام وحى - علوم كلام خازنان وحى - علوم فقه آئين الهى

علوم تقويم نجوم تخيم - علوم طب جامع - علوم پاكزيستى

آموزش برتر (اعلى) - علوم برتر (اعلى) - علوم توانمندی بانسروى الهى

علوم عمارت برتر - علوم انساب و تبارشناسى - رسانه هاي حيات اعلى

طرح و برنامه ريزى پژوهشى و مديريت و اشراف علمى

دار المعارف الإلهية

نشر ششم: يازدهم جمادى الآخري ١٤٣٧

www.Aelaa.net

aelaa.net@gmail.com

والحمد لله رب العالمين